

minister — som jo vel har, om jeg saa maa sige, ledet det andet Tings Forhandlinger — har taget med megen Varsomhed og Delikatesse, om jeg maa bruge det Udtryk, paa Loven, saa at det Resultat, der foreligger her, netop er Resultatet af en høj Grad af Hensynsfuldhed, formodentlig ogsaa lige over for dette Ting. Og derfor haaber jeg ogsaa, at dette høje Ting vil vise Hensynsfuldhed fra sin Side i Betragtning af, at der er gjort saa lidt fra den anden Side for at ændre det, der var Grundlaget, saa at vi kunne arbejde frem til at naa et Resultat forhaabentlig endnu i denne Samling. Der er, saa vidt jeg kan skønne, ikke meget i de Ændringer, som ere komne ind i Folketinget, der kunne virke afskrækkende, eller som man ikke kan gaa ind paa. Der er gjort adskillige Forandringer i Kommissionens Udkast, og jeg, der som sagt selv var Medlem af Kommissionen, skulde jo føle mig kaldet til at forsvare Kommissionen, men jeg maa indrømme, at paa de allerfleste Punkter ere de Ændringer, som Folketinget har sat ind, ligefrem Forbedringer, som jeg med Glæde gaar ind paa. Dertil hører dog ikke dette, at nu skal det være Viborg og ikke Aarhus. Dette Punkt, som er blevet udførligt debatteret i det andet Ting, skal jeg dog ikke her komme ind paa. Jeg holder paa Aarhus af Grunde, som ikke ere komne frem i Betænkningen i det andet Ting, men som kom meget stærkt frem i Kommissionen; men jeg skal, som sagt, ikke gaa ind paa det.

Men saa er der Edsspørgsmaalet, den Maade, hvorpaa det er afgjort. Der er jo ført lange Debatter derom, og jeg skal indrømme, at den Maade, hvorpaa Kommissionen havde stillet det, var maaske noget letsindig, om jeg saa maa sige. Men det Resultat, som Folketinget nu er kommet til, er, som man kan se af Forhandlingerne, hverken af Folketinget eller af den højtærede Minister blevet betragtet som noget fortrinligt — og naar det ikke er fortrinligt, er det dog vel snarere det modsatte af fortrinligt. Det tiltaler ikke mig, og jeg tror heller ikke, at det vil tiltale dette Ting. For ganske kort at sige, hvad Resultatet er, saa er det dette, at naar en Mand ikke mener at kunne sværge, det vil sige aflægge Ed, skal han mindst hvert andet Aar møde op hos Herredsfogden og afgive en Erklæring derom. Glemmer han — ja, det kan jo for den Sags Skyld ogsaa være en Kvinde — glemmer han eller hun at gentage en saa-

dan Erklæring hvert andet Aar, og det saa træffer sig, at de komme til at skulle optræde som Vidner i Retten og sige: Nej, Hr. Dommer, jeg har erklæret saa mange Gange, at jeg kan ikke sværge, det tillader min Samvittighed mig ikke, saa siger Dommeren: Hvornaar har du sidst gjort det? Og naar Vidnet saa svarer: Det er lidt over 2 Aar siden, siger Dommeren: Det gælder ikke; naar du ikke har gjort det i Løbet af de sidste to Aar, skal du sværge. Og saa bliver han nødt til at gøre det! Det er dog virkelig et lidt anstødeligt Resultat. For mig staaer det saaledes, at hele dette Edsspørgsmaal har ikke saa megen Betydning, thi naar man blot kan sørge for, at Vidnet kommer til at forklare for den, der skal dømme alt væsentligt i alt Fald, har det ikke for mig saa meget at sige, om Vidnet erklærer, at han vil sværge paa det eller ikke. Naar et Vidne, en Person, har givet mig en lang Forklaring, hvoraf jeg ikke tror Halvdelen, eller jeg i hvert Fald tror, at der er meget Løgn iblandt, føler jeg mig ikke i mindste Maade beroliget, fordi han siger, at han er villig til at sværge paa det. Tværtimod, jeg vilde hellere sige: Jeg vil ikke høre mere paa dig, naar du ikke er bange for at tilbyde Ed paa saadanne Historier. Det, det kommer an paa, er at have Dommere med sund Menneskeforstand og Menneskekundskab, som ere i Stand til at se Sandheden, selv om man søger at skjule den for dem, og saa lade dem dømme efter deres Overbevisning og efter, hvad de saaledes have erfaret.

Maa jeg blot endnu sige — jeg vil ikke komme for langt ind derpaa, idet jeg ikke har noget særdeles at bemærke til, hvad det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds fremførte — til det ærede kongevalgte Medlem (Goos), at jeg er fuldstændig enig i hans Opfattelse af Nævningerne: at Nævninger ikke have og bør ikke have politisk Betydning, ikke paa nogen Maade. De skulle ikke virke i politiske Øjemed eller som en politisk Korporation, eller hvad man nu vil kalde det; de skulle, som jeg før sagde, virke, for at ingen skal dømmes, uden at der er saa gode Beviser imod ham, at hans Jævninge, hans Standstæller kunne komme til det Resultat, at han er skyldig. Og lige over for dette er det for mig af mindre Vigtighed, hvorledes Nævninger, som det ærede Medlem sagde, kaldes, hvorledes de udtages af Folketingslisterne. For det første er der jo, maa man huske, Lodtrækning to Gange; for